

1. fejezet

Péntek. Délután öt óra. Ilyenkor a legnehezebb észrevétlenül keresztülhajtani a városon. Vagy talán a legkönnyebb. Hiszen pénteken délután ötkor senki nem figyel semmire. Csak az úttestre maga előtt.

A fegyveres férfi észak felé tartott. Nem gyorsan, nem is lassan. Világos színű egyterűje hajdan szebb napokat látott. Egyedül ült a kocsiban. Világos ballonkabátot viselt, és olyanfajta formátlan, kerek kalapot, melyet idősebb urak nyomnak a fejükbe a golfpályán, ha ki-süt a nap vagy megered az eső. A világos kalapon kéttónusú piros szalag díszelgett. A fejfedőt mélyen a homlokába húzta. A kabát magasan fölgombolva. A férfi napszemüveget viselt, noha a kocsinak sötétített ablakai voltak, ráadásul az eget felhők borították. A kezét kesztyűbe bújtatta, jóllehet három hónapja már, hogy a tél búcsút intett, s az idő egyáltalán nem volt hideg.

Ahol a First Street elkezdi a hegyre kapaszkodni, a forgalom már csak lépésben haladt. Aztán teljesen leállt, mert útfelbontás miatt a két sávból csak az egyik volt járható. A város tele volt utakadályokkal. Kocsival közlekedni lassan egy éve lázalom volt errefelé. Kátyúk, sóderes teherautók, betontuskók, aszfaltozógépek mindenütt. A férfi el-emelte a kezét a kormányról. Felhúzta a kézelőjét. Az órájára nézett.

Tizenegy perc.

Türelem!

Lábát levette a fékről, és előrearszolt egy kicsit. Aztán megint megállt, ott, ahol az út összeszűkül, a járda kiszélesedett, vagyis ahol a belvárosi vásárlónegyed kezdődött. Nagy üzletek sorakoztak mindkét oldalon, mindegyik egy kicsivel magasabb, mint az előző, az emelkedő miatt. A széles járda tág teret adott a járókelőknek a kor-zózáshoz. Kovácsoltvas zászlótartók, öntöttvas lámpaoszlopok sora-

koztak kordonként a gyalogosok és az autók között. A kocsik alig mozdultak. A férfi megint az órájára nézett.

Nyolc perc.

Türelem!

Száz méterrel arrébb a torlódás valamelyest lazulni látszott. Az út kiszélesedett, bárók és üzletek sorakoztak kétoldalt. Aztán bal kéz felől egy parkolóház, s közvetlenül mellette újabb építkezés: a garázst bővítették. Elöl az utat egy alacsony fal zárta le. Mögötte egy pláza szeles sétálóutcája medencével és díszes szökőkúttal. A plázától balra a régi városi könyvtár. Jobbra új irodaépület. Mögötte egy fekete üvegtorony. A plázát körülvevő fal mentén az út éles szögben jobbra kanyarodott, és nyugat felé ment tovább, limlomos hátsó kijáratok és raktárhelyiségek mellett haladt el, majd az autópálya hídjá alatt vezetett át.

A férfi az egyterűvel még a pláza előtti kanyarnál lelassított, balra kanyarodott, és behajtott a parkolóházba, egyenesen a rámpára. Sorompó nem volt, mivel mindegyik parkolóhelyhez külön parkolóóra tartozott. Ezért nem volt kassza, nem kellett tanúval, jeggyel vagy bármi más hátrahagyott nyommal számolni. A férfi mindezzel pontosan tisztában volt. Fölhajtott a második szintre, és a legközelebbi sarokban állította le a kocsit. Kiszállt, s míg hagyta a motort járni, a parkolóhelyről eltávolította a narancssárga kúpot, hogy beállhasson. Ez volt a régi épületrész utolsó parkolóhelye, innentől kezdődött a toldaléképület.

Beállt az üres helyre, majd leállította a motort. Mozdulatlanul ült egy pillanatig. A garázs csöndes volt, tele néma autóval. Az utolsó helyet tartotta fenn magának a forgalomterelő sárga kúppal. A garázs mindig tele volt, a férfi tudta ezt. Ezért bővítették nemrégiben a duplájára. Mivel a vásárlók használták, most csend volt. Senki nem indul el délután ötkor, a csúcsgalomban kellős közepén. Vagy négy előtt ülnék kocsiba, vagy megvárják a hat órát.

Az órájára nézett.

Négy perc.

Nyugi!

Kinyitotta a kocsiját, és kiszállt. Elővett egy fémpénzt a zsebéből, becsúszta a parkolóórába. Keményen elfordította a kis kart, és hallotta, ahogy az érme lehull. A kijelző egyórás parkolási időt jel-

zett cserébe. Csend volt. A levegőt a parkoló autók szaga töltötte meg. Benzin, gumi, kipufogógáz szaga.

Még mindig a kocsi mellett állt. A lábán kopott sivatagi csizma. Khakiszínű antilopbőr, szimpla fűzőkarikák, fehér kreppegumi talp – angol gyártmány Clarktól, a Különleges Egység katonái hordtak ilyet előszeretettel. Jellegzetes formatervezés, mely legalább hatvan éve változatlan.

Visszanézett a parkolóóra. Ötvenkilenc perc. Ennyire nincs szüksége. Kinyitotta a kocsi elhúzható hátsó ajtaját, fölhajtott egy takarót, mely alatt ott hevert a fegyver. Egy Springfield M1A Super Match volt, automata utántöltővel, amerikai diófa tussal, nehéz, osztályon felüli csővel, tíz tárral, mely .308-as kaliberre volt töltve. A kereskedelemben beszerezhető pontos megfelelője volt annak az M14-es automata, utántöltős mesterlövész puskának, amelyet még a hadseregben használt sok-sok évvel ezelőtt. Jó fegyver volt. Lehet, hogy nem a legkorszerűbb, de a célnak megfelel. Végtére is nem valami különlegesen nagy távolságra akar lőni vele. Lake City M852-esekkel volt betárazva. A kedvenc tölténye. Szövetségi töltet, Sierra Matchking 168-as keverék; a töltet alighanem jobb, mint maga a fegyver. Kissé szerencsétlen párosítás.

Fülett, majd csöndben kiemelte a fegyvert a hátsó ülésről. Elsétált vele a régi és az új garázs közötti határvonalig. Vékony repedés húzódott a régi és az új beton között. Mint egy demarkációs vonal. Nyilván illesztési hézag a nyári hőség miatt. Úgy vélte, jó lett volna, ha kitöltik lágy szurokkal. Közvetlenül a rés fölött két oszlop közé kifeszítve egy sárga-fekete szalag: Figyelem! Belépni tilos! A férfi fél térdre ereszkedett, és átcsúszott alatta. Újra fölegyenesedett, és belépett a lezárt építési területre.

Az új beton helyenként simára volt vakolva, másutt érdes volt még a felülete. Fapalánkokon lehetett közlekedni. Félig telt és üres cementeszákok mindenfelé. Áthidaló gerendák. Csupasz égők, kikapcsolva. Üres talicskák, összelapított ásványvizes palackok. Kábelkötegek, zúzalékkőhalmok, indokolatlan hosszúságú épületfák, csöndesen álló betonkeverők. Mindent szürke cementréteg borított, finom, mint a síkpor. Nyirkos mézszag.

A férfi a fegyverrel továbbhaladt a sötétben, míg az új, északkeleti szeglethez nem ért. Ott megállt, hátát egy érdes felületű oszlop-

nak támasztotta, és csöndben várt. Két és fél méterre lehetett az új garázs peremfalától. Észak felé nyílt innen kilátás. A fal csípőmagasságban húzódott. Még nem készült el. Már ki voltak fúrva a csapszegek a fémkorláthoz, amely megakadályozza majd, hogy a kocsik a betonnak ütközzenek. A padlóban ott volt a helyük az új parkolóórák tartóoszlopainak.

A fegyveres férfi tovább araszolt, egészen addig, amíg a két lapockája között érezte az oszlop sarkát. Most észak-északkelet felé nézett. Közvetlenül a plázára. A díszmedence hosszú, keskeny négy-szöge húzódott alatta. Hatszor húszas lehetett. Mint egy nagy vízgyűjtő. Csípőmagasságban négy fal vette körül. A vízfelület loccsanva nyaldosta a belső oldalfalát. A férfi látószöge mértani pontosságú át-lós vonalat képezett a medence innenső és az átelleni sarka között. A víz talán harminc centi mély lehetett. A szökőkút hajszálpontosan a medence közepén csobogott. Fölhallatszott a csobogás az utcazajjal együtt. A medence elülső fala alig egy méterre volt a pláza falától, mely a First Streetet a bevásárlóközponttól elválasztotta. A két alacsony fal egymáshoz közel, és egymással párhuzamosan futott kelet-nyugati irányban, egy szűk gyalogfolyosót képezve.

A férfi a garázs második szintjén tartózkodott, de mivel a First Street a hegyoldalra kapaszkodott, ez azt jelentette, hogy a pláza alig egy emelettel volt lejjebb, mint ő. Volt egy határozott dőlésszög, noha csekély. A plázától jobbra egy új irodaépület ajtaját láthatta. Lepusztult hely volt. Megépítették, de bérlők számára kiadni nem tudták, s ezzel a férfi tisztában volt. De hogy az új belvárosnak mégiscsak megőrizték a renoméját, a városvezetés úgy döntött, hogy az épületet mindenféle hivatalokkal tölti meg. Itt volt a Gépjárművek Ügyosztály, aztán a szárazföldi haderő, a légiere és a haditengerészet közös toborzóirodája. Meg talán valami szociális hivatal is itt székel, és mintha adóhivatal is lenne itt, de a férfit ez igazából nem érdekelte.

Térdre ereszkedett, majd hasra feküdt. Egy orvlövész számára a csúszás-mászás alapvető mozgásforma. Szolgálati éve során irdatlan sok kilométert csúszott-mászott térden, hason, könyökön. Tréning gyanánt olykor órákon át gyakorolta ezt az alacsony testhelyzetet, amely arra jó, hogy elkerüljön egy figyelő távcsövet. Ezúttal azonban távcsövel nem kellett számolnia.

Lehasalt szorosan a fal mellé, majd fölült. Aztán feltérdelt. Jobb

lábát szorosan maga alá hajlította. Bal lábát szilárdan megtámasztotta, sípcsontja függőlegesen állt. Bal könyökét bal térdére támasztotta. Felemelte a fegyvert. A puskacső végét az alacsony betonfal tetejére helyezte. Finoman előre-hátra hajladozott, hogy megtalálja a szilárd és optimális testhelyzetet. Kitámasztott térdelő helyzet, ahogy a szakkönyv nevezi. Jó pozíció. A kétlábú állvánnyal végrehajtott hason fekvés után rögtön ez következik – tapasztalatai szerint. Levegőt vett, kiengedte. Egy lövés, egy halál. Ez a mesterlövész krédója. A sikerhez önfegyelem kell, nyugalom és csend. Belégzés, kilégzés. Kezdeti lazulni. Kezdte otthonosan érezni magát.

Kész.

Behatolás sikeres.

Most már csak a kellő időt kell kivárni az akcióhoz.

Hét percet várt, lazított, lassan lélegzett, elméje tisztult. Balra nézett, a könyvtár felé. Mögötte kanyarodott a sztráda, mintha oltalmazva körül akarná ölelni a nagy mészkőépületet. Aztán az út valamelyest kiegyenesedve a fekete üvegtorony felé vette az irányt. Ebben az épületben működött az NBC helyi stúdiója, de az orvlövész biztos volt benne, hogy nem ők foglalják el az egész épületet, legfeljebb egy emeletet. A többi helyiségben kis ügyvédi irodák, ingatlanügynökségek, biztosítási brókerek vagy befektetési menedzserek kaptak helyet. De az is lehet, hogy sok közülük üresen áll.

Jobb kéz felől, az új épületből áramlottak kifelé az emberek. Most zártak a kormányzati hivatalok. Öt óra, péntek. Az orgyilkos orra előtt, szinte karnyújtásnyira haladtak el az emberek a két fal közötti szűk folyosón, a díszmedence irányába. Libasorban. Egyik a másik után. Mint egy céllövészetben a drótra fűzött bábuk. Célgazdag környezet. A hatótávolság harminc méter. Hozzávetőleg. Nagyon közeli.

A férfi várt.

Voltak, akik menet közben ujjukat belemártották a díszmedence vizébe. Az orvlövész rézpénzeket látott csillámlani a medence fekete csempével borított fenekén. A szökőkút sugara időnként felkavarta, s arrébb lökte a pénzérméket.

A férfi figyelt. És várt.

Egyre sűrűbb lett a tömeg. Most már úgy összetorlódtak az emberek, hogy megakadt a sor, és várniuk kellett, amíg egyesével áthaladhattak a két alacsony fal között. Ugyanúgy, mint a kocsik a First Street aljánál, a forgalmi dugóban. Csak ön után! Nem, csakis ön után! Az emberek lassan csoszogtak. Lassú, totyogó kacsák egy cél-lövészetben.

A férfi a fegyverrel nagy levegőt vett, lassan kiengedte, és várt.

Aztán vége lett a várakozásnak.

Meghúzta a ravaszt, és rajta tartotta az ujját.

Az első lövés egy férfit talált fejen, és azonnal meg is ölte. A lövés hangos volt, és egy szupersonikus dörrenés robbant ki a lövedékből, rózsaszín permet lövellt ki a fickó fejéből. A pasas elterült, mint egy bábu, melyet levágnak a zsinorról.

Első lövésre telitalálat.

Kiváló.

Az orvlövész gyorsan dolgozott, balról jobbra. A második lövés a következő férfit is a fején találta el. Pontosan ugyanaz az eredmény, mint az elsőnél. A harmadik golyó egy nő fejébe fúródott. Az eredmény ugyanaz: három lövés alig két másodpercen belül. Három célpont: kész. Totális döbbenet, egy töredékmásodpercig semmi reakció. Aztán kitört a káosz. Pokoli ricsaj. Pánik. Tizenkét ember szorult a pláza fala és a medence melletti fal közötti szűk folyosóba. Háromnak már annyi. A maradék kilenc futásnak ered. Négy előre, öt a holttestek mögött hátraarcot csinált, és úgy rohant volna, de beleütközött a továbbra is előrenyomuló emberfalba. Éles sikítások. Pánikba esett embertömeg az orgyilkostól karnyújtásnyira. Alig harminclépésnyire tőle. Milyen közel!

A negyedik fejlövés egy öltönyös férfit ért. Az ötödik teljesen célt tévesztett. A Sierra Matching történet közvetlenül egy nő válla mellett süvített el, majd a medence felé repesztett tovább, s eltűnt. A férfi ügyet se vetett rá, megcélozta a hatodikát, s az ornyergét találta el egy fickónak, akinek a feje nyomban ketté is vált.

Nem lőtt többet.

Lebukott a garázsfal mögé, és visszafelé kúszott vagy három métert. Érezte az égett puskapor szagát, a füle csengett, de így is hallotta a nők éles sikolyait, a szaladó lábak dobbanásait odalentről. Ne

aggódjatok, kicsi emberkék, gondolta. Egyelőre ennyi. A többit most futni hagyom. Az üres töltényhüvelyeket kis halomba gyűjtötte. A fényes sárgarézdarabkák ott csillogtak az orra előtt. Ötöt tartott keztyűs kezében, ám a hatodik elgurult, és beleesett a két betonelem közötti hézagba. Hallotta a fém koppanását, ahogyan alul földet ért.

Döntés?

Itt hagyod, ez nem kérdés.

Nincs idő.

Az öt töltényhüvelyt bepréselte az esőkabátja zsebébe, majd újra lehasalt. Egy pillanatig csendben feküdt, és hallgatta a kinti kiáltásokat. Aztán föltérdelt, majd fölállt. Megfordult, és az érdes betonon, a palánkok mentén, a sötét, poros új épületrészen át gyors, határozott léptekkel visszament a kocsjához.

A hátsó ajtó továbbra is nyitva volt. A még meleg csövű fegyvert visszacsomagolta a takaróba, majd behúzta az ajtót. Beült a volán mögé, s ráadta a gyújtást. A szélvédőn át a parkolóórára pillantott. Még negyvennégy perce maradt. Kitolatott, és a kijáratí rámpa felé hajtott. Áthaladt az őrizetlen kijáraton, jobbra kanyarodott, majd újra jobbra, a bevásárlóközpont mögötti szűk utcák kuszaságába. Az autópálya hídjá alatt hajtott át, amikor az első szirénákat meghallotta. Fellélegzett. A szirénák kelet felé tartottak, ő pedig az ellenkező irányba haladt.

Szép munka, gondolta. Álcázott behatolás, hat leadott lövés, öt találat, sikeres távozás – ment minden, mint a karikacsapás.

Aztán hirtelen elmosolyodott. Hosszú időszakot felölölő katonai statisztikák szerint az ellenség halálozási aránya egy modern hadseregnel a gyalogság bevetésekor támadásonként tizenötezer az egyhez. Speciális mesterlövész bevetésekor azonban ez az arány sokkalta jobb. Egészen pontosan tizenkét és félezerszer jobb. Mesterlövész alkalmazásakor egy az egy egész két tizedhez az arány támadásonként. Ő pedig ennyi év után most hatból ötöt teljesített, ami ugyanaz. Egykori kiképzői elégedettek lennének.